

unesenivangole.socializmus.sk

Po pravidelném společném prožití neděle následuje šestidenní útlum v izolaci, který byl na samém konci přerušeny nenadálým odjezdem Ivana Sudena. V sobotu odpoledne 12.5., vlastně těsně před samotnou večeří, ve tři čtvrti na pět, byl spěšně naložen na landrover a odvezen na Jambu. Vojáci nám potom řekli, že prý odjel kontaktovat jejich velení. To v těchto podmínkách mohlo znamenat cokoli jiného. Zpátky sem se již nikdy nevrátil a my jsme jen doufali, že se mu podařilo odjet domů. Nakonec se potvrdilo to, co on sám říkal od samého začátku. Tvrdil totiž, že zde žádném případě nebude trčet tak dlouho jako my, i kdyby snad měl odtud utéci.

Možnost útěku z tábora se pochopitelně také probírala i mezi námi dvaceti. Už mnohem dříve, než sem mezi nás přišel Ivan. Nebyl tu bohužel nikdo, kdo by měl pevné odhodlání opravdu to udělat. A ten jeden jediný, který se vyjádřil o možnosti, že by odtud utekl, nebyl pro mě ten správný typ, se kterým bych to chtěl riskovat. Já sám byl v jednu chvíli nakloněn takovému řešení.

Mezi námi bohužel i takový názor, že by to určitě poškodilo ty z nás, kteří by zde zůstali. Tomu jsem sice až tak moc nevěřil, nezdálo se mi totiž, že by se vojáci nějak mstili zbytku skupiny za útek jednoho nebo dvou z nás. Ten odmítavý názor měly spíše ty mnohem opatrnější povahy a k útěku by inklinovali mladší z nás. Ovšem chyběla solidnější informace o poloze tábora, tedy alespoň přibližná vzdálenost tábora od namibijských hranic na jihu.